

for gør man det ikke. Men hvis man gjorde det i disse andre Stænder, saa gad jeg egentlig vide, hvad vi skulde stille op; i hvert Fald vilde der kræves Bestemmelser, der vilde gribe meget stærkt ind i det private Liv. Noget har jeg ganske vist gjort, men med den Konsekvens, som er ganske egen for det ærede Medlems Parti, angriber han naturligvis netop paa det Punkt, hvor jeg har gjort noget, thi han angriber mig, fordi jeg har bestemt, at i Tilfælde af Dødsfald skal den, der hensidder i uskiftet Bo, svare Arveafgift af afdødes Boeslod. Her er gjort noget; thi der er mange Tilfælde, hvor ikke begge Ægtefæller leve og blive gamle, men hvor den ene af dem dør, og der vil man i det mindste faa Arveafgiften af vedkommendes Boeslod. Det er netop et Mittel til at faa noget af den Arveafgift, man ellers ikke vilde faa, og det har jeg benyttet i mit Forslag. Men selvfølgelig, det ærede Medlem drager til Felts netop paa dette Punkt. Det er en ejendommelig Konsekvens, og for rigtigt at gøre Indtryk . . . . (Alfred Christensen: Gælder det da kun for Bønder?). Det gælder for alle, ikke for Bønder alene, ligesom den anden Regel, at naar man giver sin Formue bort i levende Live og selv vil være en fattig Mand, saa svarer man ingen Arveafgift. Det er ikke nogen speciel Regel for Bønder, den gælder for alle Mennesker, ligesom den anden Regel. Men altsaa, for at gøre det rigtige Indtryk skulle vi naturligvis, hvad jeg godt vidste, da jeg skrev denne Bestemmelse, have hele Litaniet om den stakkels Enke, der sidder og skal plyndres af Staten. Nu ved jeg jo nok — jeg har set den Slags Forhold paa ret nært Hold —, at naar en Mand dør, og hans Ejendom har været noget behæftet, og der ikke er meget tilbage, og vedkommende Enke skal have Bevilling til at sidde i uskiftet Bo og skal have Sagførerbestand dertil og alle de andre Omkostninger, som følge dermed, saa er det hele slet ikke gratis. (Alfred Christensen: Der er slet ingen Omkostninger). Naa, jeg tror nu slet ikke, det er ganske gratis, og jeg tror ikke, at selv om der var Tale om at tage Arveafgift fra de smaa Beløb, hvor man virkelig kunde have Medlidenhed med vedkommende, at det skulde kunne influere

noget væsentligt paa Enkens økonomiske Situation. Men jeg er meget villig til at følge den Henstilling, der kom fra det ærede Medlem for Vordingborg (Carl Hansen), der sagde, at man mulig kunde gaa den Vej at sætte en vis økonomisk Grænse, saaledes at man sagde, at Arveafgiften betales straks for alle Boer over et vist Beløb — han nævnede 10,000 Kr.; jeg ved ikke, om det ikke er for højt —, men at de, der have under det, have Lov til at køre videre. Det er noget, jeg i og for sig sympatiserer med, og jeg skal ikke have noget imod det, jeg forbeholder mig blot med Hensyn til Grænsen, om vi ikke komme for højt op der. Men en Ting vil jeg sige til dette Ting, og det er, at hvis De virkelig ville vedtage et Forslag om Arveafgift, saaledes at De ønske, at Pengene skulle komme ind, saa skulle De ikke ganske frafalde den Bestemmelse, for det er alt for almindeligt, at naar en rigtig velhavende Mand dør og efterlader sig Enke og, skal vi sige, 3—4 voksne Børn, saa blive de voksne Børn enige om at lade Moderen sidde i uskiftet Bo, og saa sidder hun i uskiftet Bo, og saa faar det ene af Børnene 50,000 Kr. til at købe en Gaard for, og den anden 40,000 Kr. til at starte en Forretning for, og den tredje 30,000 Kr. til noget tredie, og naar Enken saa dør, er der ingen Ting, og hvis vi ganske roligt ville lade det gaa videre, saa bliver det ikke meget, vi faa ind af Arveafgift, saa meget mere som der bliver en større Præmie for at undgaa Arveafgiften, jo mere vi forhøje den. Men jeg indrømmer meget vel, at vi kunne godt sætte en Grænse nedad til, saa at de mindste Boer fritages for denne Bestemmelse, for der finder noget saadant ikke Sted, der er ikke meget at dele ud, og selv om der skulde være noget, bliver det ikke store Beløb. Men det skal virkelig ogsaa kun være de mindste Boer, for saa snart der er Tale om nogenlunde store Beløb, saa maa vi have fat paa dem paa denne Maade, for at ikke de 2½ Mill., vi skulde have ud af Arveafgiften, skulle forsvinde mellem Fingrene paa os.

Saa har jeg et Par Bemærkninger til det ærede Medlem for Hillerød (Dinesen), et Par ganske saglige Bemærkninger, for det ærede Medlems politiske Opør havde